

Paraula líquida

Mariló Borges
Víctor Crespo
Noelia Martínez
Aurora Peña
Mónica Pérez
Clara Requena

bromera

Letra
nova

L'aigua era cristal·lina, els servia d'espill. Es miraven tots dos, i s'agafaven les mans. Els cabells llargs de la dona li aplegaven fins a la cintura. Portava un collar i un braçalet en forma d'espiral en cada braç i un cinturó de coure que li havia fet el seu home durant l'estiu que hi havia menys feina.

Van muntar als troncs de pi que flotaven al llac, nugats amb juncs secs, formant una espècie de barca. L'home remava i la dona seia al centre perquè havia de subjectar bé la seua criatura, que tenia pocs mesos. Els pins havien d'aguantar tot el recorregut, no podien afonar-se. Anaven a buscar menjar per a poder passar l'hivern. Ells tenien sort de viure en una cova que tenia aigua, molta i molt bona i, a més a més, no havien d'anar d'un lloc a un altre buscant millor clima. Allí dins sempre feia la mateixa temperatura, i això era bo per a ells i per a la criatura que havia nascut.

La cova estava situada en un lloc estratègic. Tenia dues entrades i, pel mig, un llac la creuava tota. Per un costat

hi havia pins plens de neu; les rames, quan no podien suportar més pes, queien a terra. I, a l'altre costat, hi havia un món de coses bones, des de porcs senglars, fins a cabres salvatges o conills. Això volia dir menjar per a tot l'hivern.

Havien decidit fer aquest viatge junts, tenien por de romandre separats, podia venir algú i fer-los mal, a la dona i al xiquet.

Després de remar tres hores, van aplegar a l'altra eixida, van baixar dels troncs i es van sorprendre de veure aquell canvi de paisatge. Ja no hi havia neu, tot estava verd, feia un sol meravellós, era un paradís.

L'home va preparar per a la seua xicoteta família, amb uns quants rabolls, un lloc on amagar-se per si venia algun animal gran i els espantava. Quan tot estava preparat perquè els seus estigueren bé, l'home va marxar.

Anava carregat amb la fona, la llança, el ganivet i branquetes de juncs. Això era tot el que portava per a poder matar els animals. Quan veia una presa, s'esperava fins que estava segur que podia matar-la; aleshores, li tirava una fletxa o una pedrada amb la fona, i si l'animal ja

estava moribund, s'apropava i amb el ganivet li treia els budells, li llevava la pell, que després serviria per a protegir-se del fred, i la resta de l'animal se l'enduia per a menjar-se'l.

Mentrestant, la dona donava de mamar el seu fill i procurava que no fera soroll perquè cap animal el poguera descobrir. Però el xiquet, que no atenia a raons a eixa edat, va cridar i ho va fer amb tanta mala sort que un ramat de llops el va sentir, el va oldre, i tots hi van acudir. La mare es va espantar quan va veure tants animals envoltant-los. Encara que cridara ningú la sentiria. Sabia que els llops tenien fam. Eixa mirada, eixe udol, indicava fam, molta fam.

Davant aquella greu situació, i sense temps per a pensar, la mare va prendre una decisió: va deixar el xiquet tapat amb un munt de fulles d'arbres i envoltat de pedres fent un cercle. I tot seguit ella va eixir corrent perquè els llops la seguiren i deixaren lliure el seu fill.

Però els llops eren tants que es van dividir en dos ramats: un va seguir la dona muntanya amunt i l'altre es va quedar per a menjar-se el xiquet.

Dos dies després, va aplegar l'home cansat i esglaiat pels sons que sentia i es va trobar el fill davall d'un pi, només li quedaven els ossets. I la dona, a qui ja havien degollat i li faltaven les dues cames.

En aquell moment, va descarregar al terra tot el que duia i amb la llança va començar a espantar tots els llops fins que no en va quedar cap. Va agafar les restes de la dona i les del fill, les va enrotllar amb les pells que duia i ho va carregar tot sobre els troncs que havia deixat dies abans dins la cova. Va començar a remar llac endins, tan fort com va poder.

El llac, que era l'espill de la seua cara, mostrava els ulls espantats i la boca desencaixada de dolor. Mai podia haver pensat que això li passaria a ell. Era un home fort. La seua dona també. I el seu filllet estava molt sanet: no es mereixia morir així.

Quan va aplegar a l'altre costat de la cova, va deixar nugats els troncs i va baixar amb els braços estesos i plens de les dues persones més volgudes per a ell. Es va agenollar i va cridar, va pensar... I va decidir que els soterraria amb molta cura, intentant que cap animal els dessoterrara i

cap primitiu més els trobara. I ell, s'endinsaria al llac, a poc a poc. Primer entraria fins a la cintura, després aniria entrant i entrant lentament, fins que l'aigua li cobrira el cap i no el deixara alenar, que el llac mostrara a tots, anys després, el que ell havia fet per amor.

Havia començat a llegir la novel·la uns dies abans, però estava cansada i la vaig deixar damunt la tauleta de nit. Però aquell matí vaig llegir al diari que un grup d'arqueòlegs va trobar a la Cova Montamsell, a Lleida, restes d'una dona que portava dos braçalets en forma d'espiral, un collar i un cinturó de coure. També hi havia al seu costat ossos d'una criatura menuda, que se suposava que feia 3.600 anys que estaven soterrats allí.

Vaig eixir de la faena ràpid, em vaig tancar a l'habitació perquè m'apetia seguir llegint la novel·la. També vaig pensar que, tal volta, si els arqueòlegs miraren dins de l'aigua potser trobaren les restes de l'home... o no.